

Melancholie

Vladimír Mišík

Občas se mi zalije
beztak kalný zrak,
ani nevím, co mi je,
to já jenom tak.

Do srdce se zaryje
šídlo narezlý,
ani nevím, co mi je,
ale je to zlý.

V létě šlapu na zmije,
v zimě chroustám jed,
nikdo neví, co mi je,
proč - proč mě mrzí svět.

Marta ani Marie
nemají tušení,
žádná neví, co mi je,
ač jsou zkušený.

Ať mě obalí
zlatou fólií,
ať mě povalí,
ať mě polijí,
ať tu odhalí,
smutek orgií,
kdy jsem doma sám
se svou melancholií.

Slzy jako pomyje
znečistí mi líc,
a já pořád, co mi je,
teď to můžu říct.

Je to melancholie,
co brání mi plout,
melancholie -
nejpevnější z pout.